

บทส่งท้าย

วันหนึ่งในเดือนกุมภาพันธ์ซึ่งยังห่างไกลจากฤดูใบไม้ผลิ ในมุมหนึ่งของเรือนกระจกเล็กๆ มีดอกไม้ดอกหนึ่งเบ่งบานอยู่

ดอกไม้ซึ่งมีกลีบสีขาวนั้น บานดอกตูมออกที่ปลายลำต้นสีเขียว รวากับจะโค้งคำนับ

ดอกตูมที่เคยเป็นรูปหยดน้ำนั้น ตอนนี้บานขยายออกคล้ายปีกนก มีสองสามดอกซ้อนกัน ดูราวกับผีเสื้อสีขาวที่กำลังหยอกล้อกันอยู่ ข้างงดงามเหลือเกิน

"ดอกไม้ดอกนี้ เรากับสุโมโมะก็ปลูกด้วยกันสินะ?"

พอผมหันข้างไปถาม สุโมโมะที่อยู่ข้างๆ ก็มองผมอย่างดูประหลาดใจเล็กน้อย

"จำได้เหรอ?"

"อืม ไม่รู้ทำไมนะ"

"งั้นเหรอ..."

สุโมโมะพยักหน้าด้วยท่าทางดีใจ แล้วแตะกลีบดอกสีขาวเบาๆ

"...ช่วยเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาจนถึงตอนนี้ให้เราฟังได้ไหม"

วันที่ผมรู้ซึ่งแล้วว่าผมชอบอาากิฮิเมะ พอผมขอร้องเธอเช่นนั้น สุโมโมะก็ยิ้มให้ผมอย่างอ่อนโยน

"อืม จะเล่าให้หมดเลยนะ"

หลังจากนั้นก็ผ่านมาหลายเดือนแล้ว ตามคำพูด สุโมโมะเล่าอะไรหลายๆ อย่างให้ผมฟัง

เรื่องที่เพราะชนกันที่มุดักเรียน จึงเป็นเหตุให้ผมเข้าชมรมทำสวน

เรื่องที่เราทำเครื่องประดับวันทานาบาตะกันสองคน เรื่องการฝึกพิเศษที่สละวายน้า เรื่องที่เราเดทกันที่ท้องฟ้าจำลอง

แล้วก็ เรื่องที่เคยมีเพื่อนตัวเล็กๆ ชื่อ "ยูกิจัง" ด้วย

ตอนที่เล่าเรื่องของยูกิจัง สุโมโมะดูหงอยเหงาลงเล็กน้อย

คงย้ายบ้านไปที่ไกลๆ อะไรทำนองนี้ละมัง ผมคิดแล้วลองถามเธอดู

"ไม่ใช่หรอก เขาอยู่ใกล้ๆ นี่ละ เพราะงั้น ที่จริงฉันไม่ควรเหงาหรอก ...เฮะๆ ขอโทษนะ"

ก็ได้รอยยิ้มที่ดูลำบากใจกลับมา

ถึงจะพูดจังก็นั่นแหละ ตอนที่เล่าเรื่องของยุคนี้ฉันก็เห็นเธอดูทุกขใจอยู่ดีนะ... ผมคิดเช่นนั้น แต่ดูเหมือนสุโมโหมะจะไม่อยากให้ผมซักไซ้ซักผมจึงไม่ถามไปมากกว่านั้น

ผมไม่คิดจะรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ผมรู้เพียงแค่ว่า สุโมโหมะมีเพื่อนคนสำคัญชื่อนั้นอยู่ที่ไหนสักแห่ง เท่านั้น ก็พอแล้ว

นอกจากนี้ สุโมโหมะก็ยังเล่าอีกหลายเรื่องให้ฟัง

อย่างตอนที่เธอให้คำตอบของการสารภาพรัก กลับถูกทุกคนในห้องแอบมอง จนเธออายมากๆ หรือเรื่องที่ผมเล่าเรื่องเกี่ยวกับดวงดาว หรือเรื่องที่เรเคยจับมือเดินเล่นกันท่ามกลางหมอกยามเช้า---

แต่ละเรื่องๆ ที่ถูกสรรค์สร้างจากริมฝีปากสีขาวกระ เป็นเพียงเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ แต่มันสอดใส่ไปด้วยหลากหลายสีที่แต่งแต้ม... ราวกับดวงดาวที่เปล่งประกายเจิดสีดลทีเดียว

ความรู้สึกที่ส่องแสงระยิบระยับขณะที่ถูกบรรจลงในใจผมไปตามลำดับนั้น ช่างอบอุ่น และเต็มไปด้วยความสุขจริงๆ

กล่าวถึงตัวผมเองนั้น ถึงผมจะเอาความทรงจำแบบขาดๆ หายๆ กลับมาได้บ้างแล้ว แต่ผมก็ยังแทบจะนึกอะไรไม่ออกอยู่ดี

แต่ว่า ตอนนี้ผมเริ่มคิดแล้วว่าไม่ต้องไปยึดติดกับมันนักก็ได้ การที่ผมจำช่วงเวลาที่ใช้ชีวิตร่วมกันไม่ได้มัน มันรู้สึกเหงาๆ อยู่ก็จริง... แต่ผมก็เอาความรู้สึกที่มีต่อสุโมโหมะซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่สุดกลับมาได้แล้ว ผมเพียงแค่สั่งสมความทรงจำใหม่ๆ ไปทีละเรื่องๆ ก็พอ

ชีวิตในรั้วโรงเรียนนั้น ผมรู้สึกว่ามันกลายเป็นสิ่งที่อึดอัดยิ่งกว่าเมื่อก่อนมากนัก

การทำกิจกรรมชมรมอย่างขันแข็ง หรือใช้เวลาร่วมกับสุโมโหมะนั้นสนุกสนานอยู่แล้ว แต่การพูดคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้กับเพื่อนๆ ในห้องตอนช่วงพักนั้น ก็ช่วยเติมเต็มหัวใจผมด้วยความสดใสอย่างผิดคาดทีเดียว น่าประหลาด ที่ผมรู้สึกว่า สิ่งเหมือนความอบอุ่นที่ทุกคนมอบให้ มันส่งผ่านมายังผมมากมายยิ่งกว่าเมื่อก่อนเสียอีก

แต่ว่า น่าเสียดายที่ยุคซึ่งอุตสาหกรรมกันขึ้นมานิดหน่อยแล้ว หลังจากเธอพูดว่าจะกลับบ้านเกิด ก็ย้ายโรงเรียนไปเมื่อวันก่อนนี่เอง

ด้วยตัวเองดูไม่ทุกข์ร้อนอะไร เธอพูดด้วยใบหน้าที่ไม่ถูกว่าพูดเล่นหรือเอาจริงว่า "เอาเถอะ เดี่ยวไม่นานก็อาจกลับมาอีกก็ได้นะ" แต่ผมก็รู้สึกตึงเครียดที่บอกว่าเพื่อนบ้านประจำตัวตั้งแต่เล็ก กลับเป็นฝ่ายร้องไห้ร้องไห้เสียหนักแทน

จะว่าไป ไม่รู้ทำไม มัทธิสตะซังถึงได้พูด "ขอประทานอภัยอย่างสูงในหลายๆ เรื่องครับ!" แล้วก้มหัวพะหลกๆ ให้ผมเสียหลายรอบ หมายความว่ายังงั้นกันแน่นะ? ผมรู้สึกว่ามันน่าจะเกี่ยวข้องกับช่วงครึ่งปีที่ผมไม่มีความทรงจำอยู่... แต่ช่างเถอะ มาคิดเอาป่านนี้ก็ไม่มีประโยชน์ละนะ

อ้อ เรื่องนอกโรงเรียนก็มี เร็วๆ นี้ ผมได้ไปบ้านของสุโมโมะ แล้วก็ตกใจสุดๆ

เพราะคุณแม่ที่ร่าเริงสุดขีด ให้การต้อนรับผมอย่างกระตือรือร้นเหลือหลายนะสิ

ชื่อคารินจังล่ะมั้ง? เห็นว่าช่วงนี้เพิ่งกลับมาจากงานที่ต่างประเทศ หน้าตาคล้ายสุโมโมะก็จริง แต่นิสัยนี่สิ เป็นคนที่คึกคัก แล้วก็เข้าใจอะไรดีมากๆ นิสัยเรื่อยๆ สบายๆ ของสุโมโมะ ต้องเหมือนกับคุณพ่อ เซย์ชิโร่จัง ที่ยิ้มกว้างอยู่ข้างๆ ไม่ผิดแนะ

ไหนๆ ก็พูดแล้ว ผมก็ตกใจที่เห็นอาจารย์คิซารางินั่งอยู่ที่โซฟาห้องนั่งเล่นอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาวอีกเรื่องหนึ่ง คนคนนั้นเป็นคุณน้าของสุโมโมะแบบนี้เนี่ย ผมตกตะลึงสุดๆ เลย

ผมหวนครุ่นคิดถึงเรื่องพวกนั้นขณะที่นั่งยองๆ เคียงชิดกันสองคน สุโมโมะซึ่งจ้องมองดอกไม้ด้วยท่าทางใสใจก็พูดขึ้น "คือว่านะ"

"ก่อนหน้านี้เนะนะ ฉันสัญญากับฮารุกงุไว้นะ ว่าซักวันจะบอกชื่อของดอกไม้ต้นนี้ให้เนะ"

"จันเหรอเนี่ย"

"ดอกไม้ต้นนี้เนะนะ มีชื่อว่าสโนว์ดรีอป่ะ"

"สโนว์ดรีอป"

พอผมพูดทวน สุโมโมะก็พยักหน้า

"อืม ตอนนั้นฉันไม่มั่นใจว่ามันถูกรีเปล่า แล้วก็อายนิดๆ ด้วย เลยไม่กล้าบอกนะ..."

"อายตรงไหนเหรอ?"

"เอ่อ คือว่านะ ...ภาษาดอกไม้เนะ"

"ภาษาดอกไม้?"

"อืม" พูดแล้วสุโมโมะก็อธิบายให้ผมฟัง

"ภาษาดอกไม้เนะ ดอกไม้แต่ละดอกมีหลายความหมายอยู่ละ สโนว์ดรีอปก็เหมือนกัน มีความหมายที่พิเศษหลายความหมายเลย ...หนึ่งในนั้นคือ 'ความหวัง'"

ความหวังจันเหรอ มันน่าอายตรงไหนกันนะ? ดูท่าผมจะทำหน้าสงสัยไป สุโมโมะจึงยิ้มเฟื่อนๆ ปฏิเสธ

"นั่นก็เป็นความหมายที่พิเศษอยู่เหรอ แต่ที่ฉันพูดไม่ออกนะ เป็นอีกความหมายหนึ่งต่างหาก"

"จันเหรอเหรอ"

"แต่ว่า ในบรรดาภาษาดอกไม้ของสโนว์ดรีอป ฉันชอบที่สุดเลยละ ...เพราะมันตรงกับความรู้สึกของฉันเลย"

"...หมายความว่ายังไงเหรอ?"

พอพูดเช่นนั้น สโมโมะก็หน้าแดงขึ้นเล็กน้อย

เธอเขินอายนิดๆ พูด คือว่านะ แล้วก็กระซิบที่หูผมเบาๆ อย่างจะบอกความลับที่เก็บซ่อนไว้ ว่า

--- "ส่งสายตาแห่งรักแรก" ยังไงล่ะ

เกร็ดความรู้เพิ่มเติม

สโนว์ดรอ๊ป (Snowdrop) ในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า 雪待草 (ユキマツソウ) /Yukimatsusou/ยูคิมัทสึโซว เขียนด้วยคันจิ หิมะ, รอ, ต้นหญ้า หรือแปลตรงตัวว่า ต้นหญ้าที่รอคอยหิมะ

ดอกไม้ชนิดนี้มีขนาดเล็ก จะออกขึ้นมาในช่วงที่หิมะละลายสิ้นๆ เท่านั้น

ภาษาดอกไม้ของสโนว์ดรอ๊ป คือ ความหวัง, มิตรยามจำเป็น, การปลอบใจ, ส่งสายตาแห่งรักแรก

สโนว์ดรอ๊ปจากอนิเมะ Nanatsuiro Drops

ข้อมูลจาก

<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=charlotte-russe&month=04-2007&date=07&group=15&gblog=44>

<http://plaza.rakuten.co.jp/yumenoyuki/diary/200902260000/>

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>